

เทศน์อบรมฆราวาส ณ วัดป่าบ้านตาด
เมื่อวันที่ ๒๔ ตุลาคม พุทธศักราช ๒๕๔๔

สงสารโรงพยาบาล

ทองคำวันที่ ๒๓ ได้ ๑ กิโล ๒๔ บาท ๙๗ สตางค์ คงเป็นที่ผาแดงเมื่อวานนี้ ดอลลาร์ได้ ๑,๕๖๔ ดอลล่าร์ ทองคำที่ ๔ พันกิโลนั้นเวลานี้ได้แล้ว ๒,๕๕๐ กิโล ยังขาดอยู่อีก ๑,๔๕๐ กิโลจะครบจำนวน ๔ พันกิโลของพี่น้องทั่วประเทศไทย รวมเข้าให้ได้เท่านี้ ส่วนเพิ่มเติมนั้น เช่นอย่างเงินสดหมุนเข้าไปทองคำ จะเพิ่มเติมส่วนใดก็ตามนั้น ต่อยอดนะ ๔ พันกิโลนี้ให้เป็นพื้นฐานไว้เลย ให้ได้วางั้นเถอะนะ ต่อยอดต่อเท่าไรก็ต่อเรื่อย ๆ ไป เวลานี้ทองคำเราที่มอบเข้าคลังหลวงแล้วเวลานี้ ๔,๕๖๒ กิโลครึ่ง เท่ากับ ๓๖๕ แห่ง รวมทองคำทั้งหมดทั้งที่มอบแล้วและยังไม่ได้มอบเวลานี้ได้ ๔,๖๔๐ กิโลครึ่ง

พยายามขึ้นเรื่อย ๆ นะ เราเห็นเป็นช่องเป็นโอกาส จิตใจโล่งอยู่ในจุดนี้แหละ จุดที่พี่น้องทั้งหลายรวมกัน เวลานี้เป็นเวลาที่เราบรืนของเรา ทั้งทางด้านชาติทางด้านศาสนาที่เราบรืน เป็นช่องทางเป็นโอกาสอันดีที่พี่น้องทั้งหลายจะได้บริจาค สละทรัพย์สมบัติของตน มีมากมีน้อยบริจาครวมเข้าไปสู่คลังหลวงของเรา ให้มีความแน่นหนามั่นคงยิ่งขึ้น ๆ รู้สึกเวลานี้เป็นเวลาที่เราบรืนดี ให้พากันชวนชวน

เมื่อวานนี้ทางภักดีชุมพลก็มารับรถยนต์ไป สั่งให้มารับ พอรถยนต์ตกมาถึงแล้ว ก็สั่งให้ทางโรงพยาบาลที่ขอมานั้นรับไป ๆ เมื่อวานขึ้นนี้ข่างตลาดให้ไปคันหนึ่ง เมื่อวานนี้ทางภักดีชุมพลให้ไปคันหนึ่ง พร้อมกับเราเพิ่มให้เป็นพิเศษ ดังที่เราเคยพูดไว้แล้วว่า ภักดีชุมพล ๑ เทพสถิต ๑ จ.ชัยภูมิ อันนี้ไกลมาก เพราะฉะนั้นเราจึงให้เป็นกรณีพิเศษ อย่างเมื่อวานนี้ให้เต็มคันรถทั้งสองเลย รถที่เขาขับขึ้นมาและรถที่เรามอบให้ นี้ เอาไปเต็มทั้งสองคันรถเลยเมื่อวานนะ เขาก็มาเพียง ๓ คน ผู้อำนวยการ ๑ กับคนขับรถ ๒ คน เวลารับรถคันนี้ไป คันเก่าคนหนึ่งที่ขับ คันใหม่คนนี้ก็ขับ กับสามผู้อำนวยการเมื่อวานนี้ อันนี้ไกลมาก

เทพสถิตนี้เรายังไม่ได้ไป แต่ก็แน่ใจแล้วจากผู้ที่เขามาเขาว่า ๑๐๕ กิโล ภักดีชุมพลยังไกลกว่า ภักดีชุมพลเราไปแล้ว เพราะฉะนั้นจึงได้มาพิจารณาสิ่งที่สงเคราะห์ ให้พอเหมาะสมกับทางไกลที่ท่านเหล่านั้นอุตสาหะพยายามมา เราจึงเพิ่มให้ ๆ เช่น บุณทริกกับโขงเจียม ที่อุบลก็แบบเดียวกัน นอกนั้นเราก็ให้เสมอกันหมด ถ้ายังมีไกลอย่างนี้อีกก็จำต้องเพิ่มเข้าอีกเหมือนกัน เพิ่ม ๆ เพิ่มไปเรื่อย ๆ โห้ย เราสงสารจริง ๆ นะสงสารโรงพยาบาล เพราะเราไปไม่ได้ไปธรรมดา ก็ไปด้วยความสงสาร มันชอกช้ำชิกแซ็กเข้าไปหมดนะ มันหากเป็นในจิตนี้ โรงพยาบาลไหนที่เข้าที่แรก ไม่ว่าโรงไหนจะ

เข้าชอกแซกซิกแซกหมด จนกระทั่งคนไข้ในคนไข้นอก ไปหมदनั้นแหละ เข้าชอกแซกหมดเลย ควรถามก็ถามเพื่อจะเอามาเป็นข้อคิดพิจารณา ควรสงเคราะห์อะไรบ้างก็สงเคราะห์ไป ไปแรก ๆ ต้องเป็นอย่างนั้น โรงพยาบาลไหนไปทั่วถึงหมดเลย จากนั้นก็ไม่ไปละที่นี้ คอยถามสิ่งที่ขาดเหลืออะไร จำเป็นอะไรบ้าง เราก็ถามกันไปสงเคราะห์กันไปอย่างนี้แหละ

เวลานี้รถยนต์กำลังจำเป็น เราก็กำลังจำเป็น ต่างอันต่างจำเป็น ค่อยพิจารณากันไปอย่างนี้แหละ คนไข้จะอาศัยอะไร หมอก็ตะเกียกตะกาย พยายามตะเกียกตะกายแทบจะเป็นจะตาย ทั้งรักษาคนทั้งโรงพยาบาลอยู่แล้ว ไหนจะต้องมาวิ่งหาเรื่องอาหารการบริโภคสำหรับคนไข้มาประจำอยู่ในโรงพยาบาล มันตายนะหมอ พยาบาลกับหมอตายได้นะ เราคิดเห็นอันนี้จึงต้องช่วยหนุนเข้าไป ๆ พอมีได้แค่นั้นก็หนุนกันไป ๆ อย่างนั้น เพื่อให้แบ่งเบาทางหมอและโรงพยาบาลด้วย ไม่ใช่เป็นกังวลมากมาย ทั้งเป็นกังวลกับคนไข้เรื่องโรคเรื่องภัย ทั้งเป็นกังวลกับอาหารคนไข้ ตายนะหมอ พยาบาลนะ เรายังพยายามช่วยจริง ๆ

นี่ก็ขึ้นอีกแล้ว ๒ โรง โรงพยาบาลขึ้นอีกแล้ว ๒ โรง ๒ ตึก ตึกหนึ่งขึ้นแล้ว ตึกหนึ่งกำลังเริ่ม คือปล่อยจากบุงคล้าและอากาศอำนวยมา ๒ ตึก แล้วก็มาจับเอา ๒ ตึกนี้ อีก นี่เขาก็ขออีก เราให้รองงบประมาณก่อน คือได้ทราบงบประมาณจะมา ที่เป็นข้อตกลงกันแล้วก็ดี ที่ยังไม่ตกลงก็ดี ให้รอไว้ทั้งนั้น คอยฟังจนกว่าจะงบประมาณจะมีมาช่วยเหลือมากน้อยเพียงไร จากนั้นเราค่อยวิ่งหากันใหม่ เช่น นายง นี่ให้แล้วนะ ก็บอกอย่างสุด ๆ ลั่น ๆ จะให้ว่าไง ตึกนี้สร้างตั้งแต่มาตั้งโรงพยาบาลที่แรก เวลานี้ชำรุดเสียหายจนการซ่อมไม่มีความหมายเสียแล้ว เราก็เลยแทรกเข้าไปทันที ทับกันไปเลย เอ้า ถ้าหากว่าไม่มีความหมายจริง ๆ ก็ให้เขียนแปลนเสีย ไม่ควรซ่อมไม่ต้องซ่อม เอาใหม่เลย เราตกลงให้แล้วนะ บอกให้เขียนแปลนเลย

ที่นี้พอได้ทราบงบประมาณว่าจะมา เลยให้พักเสียก่อน คือพักเพื่อจะก้าวตัวเอง ไม่ใช่พักเพื่อจะหยุดนะ พักคอยฟังทางโน้นจะช่วยเหลือได้มากน้อยเพียงไร ทางนี้ก็จะสมทบเข้า ๆ หากทางโน้นไม่มีทางนี้ก็ให้เลยตามที่กำหนดไว้แล้ว หลวงตาพูดยังไงต้องเป็นอย่างนั้นไม่เป็นอย่างอื่น เพราะฉะนั้นจึงได้ดูอยู่เรื่อยพระเณรเหล่า ๆ แหละ ๆ มา เข้ามาเกี่ยวข้องกับกุฎิเรานั้นบอกเลย ด้วยเหตุนี้เองกุฎิเรานั้นไม่มีพระเข้าไปยุ่งได้นะ พูดจริง ๆ คือมันขวางทันที ความคิดหรือไม่คิดอะไรก็แล้วแต่มันบอกในตัว ผลของงานที่แสดงอะไร ๆ สิ่งเหล่านี้มันบอกชัดเจน มีความรอบคอบไม่รอบคอบแค่นั้น ละเอียดลอออย่างไรบ้างหรือไม่ มันจะบอกตามผลงานที่แสดงไว้ในกุฎิเรา เข้าใจไหมล่ะ เป็นอย่างนั้น แม้แต่ไม่เห็นตัวก็ไม่อยากให้เข้ามา มาแล้วจะมาเห็นระเกะระกะ

พระณเรไปเกี่ยวข้องกับกุฎิเราเมื่อไรตั้งแต่ไหนแต่ไรมา เราไม่ให้เข้าไปยุ่ง เราทำคนเดียวของเราหมดเรียบบร้อย ๆ ไปเลย ยุ่มยาม ๆ ขวางนั้นขวางนี้ อู๊ย เอาอะไรมา ขวางหัวใจ ขวางหู ตา จมูก ลิ้น กาย มันก็เข้าหัวใจละซี จึงไม่ให้เข้ามายุ่ง อย่างจำเป็นจริง ๆ ที่ไม่เป็นเรื่องยุ่งมากนักก็ปล่อยไป อันไหนที่ใกล้ชิดกับเราจริง ๆ ไม่ให้มายุ่ง เราทำของเราเอง เราทำของเราไว้เป็นกฎเป็นระเบียบของเราเรียบบร้อย คิดไว้หมดในนั้น ใครมาเคลื่อนปู้รู่ทันที นั่นฟังซินะ มันเป็นของมันเองนี่ เพราะฉะนั้นจึงกล้าสอนโลกละซี มาสอนแบบสุมสี่สุมห้าหรือ เราไม่ได้ทำสุมสี่สุมห้าในตัวของเราเองก็ดี ผู้มาเกี่ยวข้องกับเราใกล้ไกลอะไรก็ดี มันก็ดูกันอยู่ตลอดเวลาจะว่าไป

บางทีเราก็ไปตามกุฎิเรา บางทีนะ คือมันขวางเอาเหลือประมาณ ไปวางนั้น ระกะระกะ เราไปดู ๆ แล้วเพิ่มเข้าอีกว่างั้นเถอะ อันนั้นระกะระกะจับมารวมมัดเป็นกองไว้ในกุฎินั้นละ เราไปหาเก็บมารวมแล้วมัดเป็นกองไว้ในกุฎิ วันหลังไปเรียกมาเห็นไหมละ สอนแบบนี้มี หลายแบบ คือไปแล้วเจ้าของไม่อยู่ในกุฎิ ไปเห็นระกะระกะ วางอะไรแสดงถึงคนไม่มีสติ ไม่มีจิตใจเจาะจงกับสิ่งใด ทำไปแบบเลอะ ๆ เทอะ ๆ ละเมอเพื่อฝันไปอย่างนั้น มันบอกในตัวของมันเสร็จ ทีนี้เวลาจิตเข้าไปนี่มันจับได้หมด เพราะไปด้วยความจงใจ พิจารณาไปพร้อม ดูแล้ว ๆ ได้ยินปู้คิดแล้ว ทีนี้เวลาไปเห็นเลอะ ๆ เทอะ ๆ จะมาสอนยังงี้ ก็เลยให้ไปสอนแบบเราสอนนี้แหละ คือสอนพวกเพื่อนเดียวกัน สอนยังงี้ คือเราสอนแบบนี้ก็ต้องเอาแบบนี้ไปสอน ไปซุบ ๆ ชิบ ๆ ระวังนะมากุฎิหลังไหนให้ระวังนะ เอาแบบนี้แหละ จนเจียบไปเรียบไปด้วยกัน นี่สอนแบบนี้ก็มี สอนแบบเปรี้ยงปร้างหลบทันไม่ทันหงายหมาเลยก็มี มันหลายแบบ

อยู่ในทางจงกรมยังดูหมด ใครไปเกี่ยวข้องกับทางจงกรม ดูไปหมดรอบ ๆ ทางจงกรม ไปที่ไหนดูตลอดนะ มันอดไม่ได้ที่ได้เอามาพูดนี่นะ ตั้งแต่สว่างไก่ตัวหนึ่งร้องแก๊ก ๆ เหมือนมีอันตรายเราก็อึ้ง เสียงพระอยู่ข้างนอกก็ได้ยินเสียงกุกกัก ๆ อยู่ เราไม่ออกมาแหละ ตอนพระเข้าไปกุฎิเรา เราอยู่ในห้องเราไม่ออก จนกระทั่งพระหนีหมดแล้วเราถึงออก ออกก็เข้าทางจงกรมเลย เมื่อเช้านี้เสียงร้องตั้งแต่พอสว่าง เสียงมันร้องแก๊ก ๆ เหมือนมีอันตราย มันร้องอยู่นั้น เอ้ มันเป็นอะไร พระองค์ไหนจะไปที่นั่นความหมายว่างั้นนะ นี่เรียกว่าเสียงผิดปกติแล้ว ถ้าพระมีหุมีใจก็ต้องเข้าไปที่นั่นแหละ เราอยู่ในห้องเราเข้าแล้วนี่ ดูเหตุการณ์ของไก่มันเป็นยังงี้ ๆ จากนั้นมันก็กะแตก ๆ อยู่นั่นเรื่อยตลอด จนกระทั่งพระหนีหมดยังกะแตก ๆ อยู่

เราก็เข้าไปดูมันมีอะไร หรือมีงูมีอะไรอยู่นั้นมันถึงกะแตก ๆ อยู่นั่นตลอด ตั้งแต่เข้ามาจนกระทั่งสายไม่หยุด ไปก็เอาใหญ่เลย คว่าได้ก่อนกรวดตามนั้นกำไว้เต็มมือ เอาหนังสือตักติดมือแล้วก็ไป มีงูร้องอะไร มันก็ร้องอยู่นั้นละใกล้ ๆ ก็มันไม่ได้กลัวใคร

นี่มันเคยกับพระแล้ว กะแตก ๆ อยู่นั่น มึงกลัวอะไร เราก็หาเหตุการ์ณที่มันกลัว เช่น อย่างมึง มันทักไว้เพื่อเตือนลูกก็ได้ ลูกมันมี ไปหาดูที่ไหนก็ไม่มี มันก็ยังกะแตก ๆ เราเดินเข้าไปนี่มันก็ยังกะแตก ๆ อยู่ไม่ยอมหยุด หาเหตุหมดไม่มีอะไรแล้ว ทีนี้ตั้งทำก้าก่อน กรวดในมือฟาดทางโน้นทางนี้เลยเปิดทั้งแม่ทั้งลูกเลย หายเงียบ นั่นมันชอบอย่างนั้น ต้องเอาอย่างนั้นไซ้ไหม มันหลายแบบนะหลวงตา ไปหาดูอันตรายก็ไม่มี มันร้องอะไร นักหนานี่นะ ลูกก็อยู่ด้วยกันนั่นไม่เห็นตื่นตื่น แต่แม่เป็นบ้าอะไร นั่นละเอาแม่มัน สุด ท้ายลูกวิ่งตามแม่ ไล่ชนาบเลย เข้าป่านูนอีกนะ เข้าตามไล่เอาจริง ๆ ตั้งแต่นั้นมาเงียบเลยจนกระทั่งปานนี้ ไม่ได้ยินเสียงกะแตก ๆ มันชอบอย่างนี้ต้องเอาอย่างนี้ให้ นี่พูดมา สัมผัสก็เลยพูดให้ฟัง

คือไก่ที่มีกะตักมันมีเหตุการ์ณนะ ธรรมดามี ทีนี้เราไปหาดูอะไรมันก็ไม่มี สุด ท้ายก้าก่อนกรวดได้เต็มมือก็ไล่หลงทิศไป ทั้งแม่ทั้งลูกวิ่งตามกันไปอีกทีก เดียวนี้เงียบเลย ไก่เริ่มมากขึ้นอีก ตัวเล็ก ๆ ค่อยโตขึ้น โห้ย ไก่ตายมากนะ ตายคราวนี้แทบจะไม่มี ไก่เหลือติดวัดนะ ไปที่ไหนเบาบางหมด ระยะนี้ค่อยมีตัวเล็ก ๆ ขึ้น เข้าไปในคร้วมอง ไปก็ค่อยมีขึ้นบ้างแล้วเวลานี้ แต่ก่อนในคร้วไก่ยัวเยี้ย ๆ ไปแทบไม่เห็นไก่เลย ตายเกือบหมด ระยะนี้ค่อยมี กระแตก็มีตามแถวนี้

เรารักแต่กระแต ไปที่ไหนจ้องหาดูแต่กระแต คือแมวไม่เข้ากระแตก็ค่อยงอกเงยขึ้น ถ้าแมวเข้าแล้วหมดนะ จึงได้บอกว่งูทางมะพร้าว งูสา ใครเจอแล้วให้รีบมาบอกพระ ถ้าเป็นกลางวันให้รีบมาบอกพระ ให้ดูตัวมันไว้มันเลื้อยไปไหน คนหนึ่งให้เดินตามไป แล้วคนหนึ่งรีบออกมาบอกพระ ให้พระไปจับ นี่ละตัวสำคัญของกระแต ไม่มีเหลือนะ เทียบกับแมวตัวหนึ่งงูนี้ มันหลอกกระแตนี่ของเล่นเมื่อไร พอได้โอกาสปีบพันเลย เราไปเห็นแล้วอยู่หน้าทางจงกรมเรา กระแตมากินน้ำ งูก็ไปเฝ้าอยู่ในน้ำ หัวจงกรมเราด้วย เราเดินจงกรมก็คอยสังเกตดู เพราะยังงี้ก็ไม่มีอันตรายถ้าเราอยู่ที่นั่นว่าจันเถอะนะ มันจะทำแบบไหนกันก็เราดูอยู่ที่นั่น

สักเดี๋ยวมันหลอกกันนะ ทำให้กระแตเปลอ หลอกทำทำอย่างนั้นอย่างนี้ กระแตก็วิ่งรอบนั้นรอบนี้ พอได้โอกาสปีบฉวยมับเลยนะ พันเลย พอพันเราก็โดดไล่เลย จับได้เลย งูนี้แหละ กระแตหลุดก็วิ่งชนต้นไม้ต้นอะไรไป แต่ไม่เป็นไรแหละ เราก็จับงูได้เลย เป็นอย่างนั้นนะ จึงได้เห็นเพลงของมัน อูบายวิธีการที่มันหลอกสัตว์กินเป็นอย่างนั้น ๆ เราดูอย่างชัด ๆ ก็เรายืนเฝ้าอยู่นั้น เดินจงกรมดูอยู่มันจะเป็นอะไร ยิ่งเห็นอย่างนั้นแล้วเดินจงกรมก็ไม่เดิน ยืนดูอยู่นั้นมันจะเป็นยังงี้ พอพันปีบก็ถึงกันเลย นี่ว่ากลัวงูก็กลัวนะ ธรรมดาแล้วกลัว แต่ทุกวันนี้พูดตามความจริง ไม่ทราบว่กลัวหรือไม่กลัว เหตุผลเท่านั้น ถ้าเป็นงูไม่เป็นภัยไม่ระวังมากนัก เช่น งูทางมะพร้าว งูเขียว พระฉวยได้ยังงี้

เราก็ฉวยได้แบบเดียวกัน แน่ะ คือเหตุผล มันไม่เป็นภัยกลัวหาอะไร ไม่เป็นภัยก็ต้องไม่กลัวถึงเรียกว่ามีเหตุผลใช่ไหม มันไม่เป็นภัยยังกลัวอยู่ก็เรียกว่าบ้ากลัวเข้าใจไหม อันนี้ไม่กลัว ฉวยมันเลย จับได้เรื่อยแหละเรา ดีไม่ดีพระอาจจะคิดงเหมือนกัน คือปรกติเราก็ลักษณะกลัวงู แต่เวลาจำเป็นจับงูมาให้พระ แน่ะเป็นอย่างนั้น เอาได้นะ เหตุผลเท่านั้น

คำว่ากลัวว่ากลัวมันก็ไม่ปรากฏ ดังที่เคยพูดแล้ว เทศนาว่าการสนั่นเมืองไทยเราก็บอกแล้วว่าเราไม่มีกลัวไม่มีกลัว ไม่มีแพ้ไม่มีชนะ ไม่มีได้มีเสีย เป็นเรื่องของธรรมล้วน ๆ ออก เราก็บอกอย่างนั้น เราไม่อยู่ในวงกรรมพิพาท แล้วเทศน์ก็เทศน์อย่างนั้น ใครผิดใครถูกบอกโดยตรง ๆ ในฐานะของธรรมซึ่งเหนือกว่าทุกอย่างแล้ว เราก็สอนอย่างนั้นนะ ที่นี้ปฏิบัติต่อโลกก็แบบเดียวกัน

เปิดดูข้อมูล วันต่อวัน ท้นต่อเหตุการณ์ หลวงตาเทศน์ถึงเรื่องอะไร ทาง internet
www.luangta.com หรือ www.geocities.com/bantadd